

И да горятъ веч' ароматы
 Свирнитъ тихо да съжтъ,
 Привѣтъ ти, дружеска душе,
 У тебе страсти мълчатъ.

И огньтъ та веч' развърза
 Отъ мѣрскы теглила, злины,
 Въ небето хвъркашъ дет' не стигатъ
 Твѣзъ тревълненія земны.

Сега презъ мѣтна Стикса плавай,
 Отвѣдъ та чакать веселбы,
 Дѣто и насъ зовятъ душитъ
 На близскы, млы намъ родны.

За теб' усопшій са затвори
 Плачевныйтъ земный вертепъ ;
 Кога и ный ще го оставимъ,
 Кога ще дедемъ ный при теб' ?

Высоко къмъ небето са издигахъ тогасъ огнянитъ езыцы, размѣсени съ близнявото було на Аврора, тѣ свѣтяхъ помежду желѣйнитъ кипариссы и повисоко отъ градскытъ кулы ; рыбасть са чудяшо като гледаше огъ далечъ че доро близкытъ до него волны на тихото море са покряхъ съ багранъ цвѣтъ.

Като осамотена стоеше Иона ; тѣ бѣ покрыла съ ржцѣ лице то си и нито пламьцытъ виждаше, нито рыданіята на рыдалинытъ чуваше ; ти бѣ подъ властьта на едно само чувство, чувство болезнено, вдхвано огъ подлежащата за неа пустота. Нейныйтъ умъ еще не бѣше просвѣтенъ отъ светата и утѣшителна мысль, че не оставамы самы въ пустотата на скърбьта си, че около насъ хвъркатъ невидимы душитъ на нашытъ любезны.

Духаньето на вѣтъра ускори распалваньето на запалителнытъ вещества които са намѣрвахъ положены въ дърватѣ на кладата. Пламьцытъ ставахъ постепенно послабы и потихы и слѣдъ като са издигнахъ и спинахъ отъ време на време като истинно изображение на челоувѣчскія животъ, исчезнахъ най подирь съвършенно. Дѣто понапредъ тѣ са искрѣвахъ, сега само пепель бѣше но еще горещъ.

Предстоящытъ огасна и послѣднитъ искрѣ, събрѣхъ праха и като го потопихъ въ лайскъпоцѣнно вино и ароматы турихъ го въ сребърна ур-